

ΘΕΑΤΡΟ

Τ. Πρίσλεϊ: «Η καινούργια πολιτεία». Θέατρο Λυρικόν.

Οι νέοι του θιάσου «Ενωμένοι Καλλιτέχνες» ανέβασαν την παραρμένη βδομάδα στο «λυρικό» το οίπρωτο έργο του Γ. Πρίσλεϊ «Η καινούργια πολιτεία». Αυτό έργο του αατό ο Άγγλος συγγραφέας, μ' ένα τρόπο πρωτοτυπο και τελμηρο, αφού διαπιστώσει τις βασικές αντιθέσεις που υπάρχουνε άνωμεσα στις διάφορες τάξεις του αγγλικού λαού, εκφραζει την ελπίδα και τη γονιμη πίστη του σε μια καινούργια πολιτεία, σ' ένα κράτος οικαιοσύνης κ' ευτυχίας που θ' αντικαταστήσει το σημερινό κοινωνικό κατεστώς. Όπως τα περισσότερα έργα του Πρίσλεϊ, έτσι κι' αυτό δημιουργει μιάν ατμόσφαιρα άδους και οποθαλής καθώς τοποθετεί τη δράση του σ' έναν υπερεατικό κόσμο, σ' έναν κόσμο όπου ανταμώνεται η φαντασία και τ' ονειρο με τη ζωή και την πραγματικότητα.

Είπα για τη δράση του έργου. Όσοτοσο δράση και πλοκή, τουλάχιστο με την καθαρωμένη μορφή τους, δεν υπάρχουνε στην «καινούργια πολιτεία» του Πρίσλεϊ. Υπάρχουν μονάχα άνθρωποι ζωντανοί κι' ολοκληρωμένοι, που αν δεν παρακολουθεί το κοινον το εσωτερικό δράμα τους στο έλελιτικό του γίνεσθαι, όμως βλέπει καθαρά τις φυσικές αντιδράσεις τους τη στιγμή που βρίσκονται μπροστά στο ιστορικό σταυροόρομο, οποχρεωμένοι να διαλεξουν άνωμεσα στην παλιά και στην καινούργια τάξη της ζωής, άνωμεσα στην κεφαλαιοκρατική και στη σοσιαλιστική κοινωνία που προετοιμάζει η άφύπνιση της συνείδησης των ανθρώπων που θράβουνε σήμερα και ματώνουνε, για να χαίρονται άλλοι τον καρπό του μόχθου τους.

Καλογραμμένο κ' έξητο, πλούσιο σ' ερμήματα κ' επινόησεις, το έργο του Πρίσλεϊ δεν όπηρετεί μονάχα την ιδεολογική πίστη του συγγραφέα. Επίσης άνοίγει καινούργιες προοπτικές στον τομέα της τεχνικής του θεάτρου. Είναι με δυό λόγια έργο οδισιαστικά επαναστατικό. Δεν άρνιέται μονάχα την άστική ήθική. Άρνιέται και το άστικό θέατρο ή τουλάχιστο έπιχειρεί να δώσει στη δημιουργική του συγκίνηση μιάν όλότελα νέα μορφή. Από την άποψη τούτη οι νέοι, τα γενναία κ' έμπνευσμένα παιδιά του θιάσου «Ενωμένοι Καλλιτέχνες» προσφέρουνε διπλή όπηρεσία στο κοινόν και ταυτόχρονα, σαν πειραματικό θέατρο, πλουτίζουν κ' οι ίδιοι την πείρα τους και τον τεχνικό έξοπλισμό τους για το άποφασιστικό ταξίδι τους προς νέους και γονιμότερους άρίζοντες. Άληθινά τους άξίζει ό πιο άνεπιφύλακτος έπαινος.

Το έργο παίχτηκε με κέφι και κατανόηση κι' αν έξπηρεσει κανείς ελάχιστο μικροπράγματα, παρουσίασε ένα σύνολο με άξιοπρόσχητη όργανική ενότητα. Όλοιαίτερη μνεία ποέπει να γίνει για την Άλέκα Παίζη και τη Λούλα Ίωαννίδη, καθώς και για τους Δέμο Σταρένιο και Γίτο Βανδη. Ό γένος σκηνοθέτης Γ. Σεσσάτικογλου, μαλονότι δεν είναι άκόμα

ώριμος και φτασμένος, όστόσο δείχνει μια σταθερή προοδο και προπάντων μιάν σωστή σκοπιά στο θεωρητικό αντίκρουσμα της δουλειάς του. Καθώς και στο «μακρινό όρομο» του Άρμπούζωφ, έτσι και στο έργο του Πρίσλεϊ ό,τι συγκίνησε κ' ένωσούισε το κοινόν, που έδειξε πιο φανερά την προτίμηση και την άναγνώριση του στο καλλιτεχνικό συγκρότημα του «Λυρικού», είναι τα νιάτα των Ένωμένων Καλλιτεχνών κ' η συγκινητική τους προσπάθεια να κάνουν την προσφορά τους αντίξια της προσφοράς των γηραιότερων συνεργατών τους που δικαιωματικά στέκονται στην κορυφή της ιεραρχικής πυραμίδας της νεοελληνικής σκηνής.

ΛΕΩΝ ΚΟΥΚΟΥΛΑΣ